

at man netop ligeoverfor det Publicum, som spillede, maattet hævde, at Staten spillede med paa en stor Deel Lodder, for at bruge denne Udtrykksmaade. Ellers havde nemlig Enhver, som havde vundet, været berettiget til efter den approberede Plan at fordre Prisen for det Lod, som Staten ikke kunde give. Naar den Vedkommende henvendte sig til Collecteuren og istedetfor den omtalte Priis fik et Frilod til næste Klasse, saa var dette altsaa alene forklarligt derved, at det ligeoverfor de Spillende hændtes, at Staten havde havt dette Frilod liggende, thi i modsat Fald havde den Vedkommende ikke den allerringeste Forpligtelse til at modtage det, men maatte, hvad Dieblif han vilde, istedet derfor kunne fordre den fassatte Sum udbetalt. Men medens det saaledes ligeoverfor Publicum bestandig maatte hævdes, at Staten havde alle de omtalte Lodder liggende uaffatte, og at den altsaa under hele Lotteriet paa denne Maade spillede med, saa maatte den modsatte Fiction derimod paa den anden Side gjøres gjældende fra Statskassens Side. Det maatte af Statskassen fassholdes, at den havde solgt alle Lodderne, at den ikke var i Besiddelse af et eneste Lod, og at den derfor, hvergang der kom et eller andet af de Tilfælde, i hvilket der skulde udleveres Frilodder, ikke var istand til at udlevere saadanne Lodder, men maatte give Betaling istedet. Denne gav Statskassen naturligvis ikke directe til Spilleren — hvor den blev af paa Veien, bryde vi os ikke her om — men den gav Betalingen til den, gennem hvis Collection Forhandlingen havde fundet Sted. Det er altsaa sikkert, at den Tilstand, som Publicum hidtil har kjendt — og hvilken ikke i nogenomhelst Henseende har svækket Interessen for Claselottoriet, men under hvilken just alle Lodderne have været affatte, og der endog, som den ærede Finansminister sidst udtrykte sig, har været Rist om at faae dem — just har været en saadan, hvor Publicum har været berettiget og forpligtet til at antage, at Staten bestandig spillede med paa en stor Deel Lodder, det vil sige, for at udtrykke det tydeligt, at Staten bestandig har sidet inde med en stor Deel uaffatte Lodder. Skulde det nu end være saa, at man ved den Ordning

af Forholdene, der har fundet Sted, har havt større Chance for en let Affættning af en stor Deel Lodder end den, som man vil faae, naar de antydede besynderlige Forhold ændres, saa skal man dog efter min Opfattelse ikke desto mindre ændre dem, thi der maa da have fundet en Løffen til at spille Sted, som Staten ikke bør understøtte. En Ordning, hvorunder ikke den naturlige Spillelyst bringer Vedkommende til at tage Lodder, men han ad privat Bei eller paa anden Maade skal løffes dertil, saa at han kommer til at hænge fast ved et Lod, skal man ikke understøtte, men tværtimod ganske søge at fjerne, og, hvis der deraf flyder mindre Indtægt for Statskassen, skal man finde sig deri. Jeg er isøvrigt overbevist om, at det dog vil vise sig, at Indtægten ikke bliver mindre, thi der er vistnok saa megen Tilbøielighed til at faae Lodder, at disse nok alle ville blive affatte. Jeg troer ligeledes, at der ganske sikkert altid vil være en fuldkommen tilstrækkelig stærk Concurrence om at faae Lodderne til Forhandling, og man kan være rolig for, at man ikke vil komme til at savne det tilstrækkelige Antal Lottericollecteurer. Jeg skal i saa Henseende endnu kun bemærke, at det jo er eksempelvis i andre Forhold, at man for at opnaae en Indtægt af 240,000 Rd. skal betale i Opkrævningsgebyr 144,000 Rd.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning over Lovforslagets Dvergang til anden Behandling, som

vedtoges eenstemmig med 38 Stemmer.

Fischer: Jeg tillader mig at foreslaae Medsættelse af et Udvalg i denne Sag, bestaaende af 5 Medlemmer.

Da Ingen begjærede Ordet med Hensyn til dette Forslag, saites det under Afstemning og

vedtoges eenstemmig med 37 Stemmer.

Formanden: Næste Møde vil blive afholdt paa Mandag Kl. 1 1/2. Dagsordenen vil da være: